

JĒZUS – DVĒSELES ENKURS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ebr 6:4–6, Mt 16:24, Rm 6:6, Ebr 10:26–29, Ebr 6:9–13, Ebr 6:17–20.

ATMIŅAS PANTS:

“Tā mums ir par drošu un stipru dvēseles enkuru, kas sniedzas iekšā aiz priekškara, kur Jēzus par mums iegājis kā ceļvedis, kļūdams uz mūžiem par augsto priesteri pēc Melhisedeka kārtas” (Ebr 6:19, 20).

Ebr 5:11–6:20 pārtrauc teoloģisko izklāstu par Jēzus priesterību mūsu labā. Šeit Pāvils iestarpina nopietnu brīdinājumu par atkrišanu no Kristus. Acīmredzot cilvēki bija patiesās briesmās noslīdēt pa slideno sevis žēlošanas un neticības nogāzi. Apustulis Pāvils ir nobažījies, ka viņa lasītāji un klausītāji, iespējams, ir notrulinājuši garīgās maņas grūtajās situācijās, kas jāpiedzīvo, un tādējādi pārstājuši augt evaņģēlija izpratnē un pieredzē.

Vai tās nav potenciālas briesmas mums visiem – zaudēt drosmi pārbaudījumu dēļ un tāpēc atkrist?

Tomēr nopietnais brīdinājums sasniedz kulmināciju sirsnīgā iedrošinājumā. Pāvils pauž ticību saviem lasītājiem un paaugstina Jēzu kā viņiem dotā nelaužamā Dieva glābšanas apsolvējuma iemiesojumu (Ebr 6:9–20). Šis brīdinājumu un iedrošinājumu cikls atkārtojas Ebr 10:26–39.

Mēs pētīsim šo ciklu un pievērsīsimies spēcīgajiem iedrošinājuma vārdiem, ko mums saka Jēzus.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. februārī.

Baudot labo Dieva vārdu

Izlasi Ebr 6:4, 5. Kas ticīgajiem ir dots Kristū? _____

“Saņemt gaismu” nozīmē piedzīvot atgriešanos (Ebr 10:32). Tas attiecas uz tiem, kas ir novērsušies no sātana “tumsas” spēkiem un pievērsušies Dieva “gaismai” (Apd 26:17, 18). Tas ietver atbrīvošanu no grēka (Ef 5:11) un nezināšanas (1tes 5:4, 5). Šeit izmantotā darbības vārda forma norāda, ka šī apgaismošana ir Dieva darbs, kas noticis, pateicoties Jēzum, “Viņa godības spožumam” (Ebr 1:3, NKJV).

“Baudīt Debesu dāvanu” un “kļūt Svētā Gara līdzdalībniekiem” (NKJV) ir sinonīmi izteicieni. Dieva “dāvana” var attiekties uz Viņa žēlastību (Rm 5:15) vai uz Svēto Garu, caur ko Dievs šo žēlastību piešķir (Apd 2:38). Tie, kas ir “baudījuši” Svēto Garu (Jņ 7:37–39, 1kor 12:13), ir piedzīvojuši Dieva “žēlastību”, ieskaitot spēku piepildīt Viņa gribu (Gal 5:22, 23).

“Baudīt labo Dieva vārdu” (Ebr 6:5) nozīmē personīgi piedzīvot evaņģēlija patiesību (1Pēt 2:2, 3). “Nākamā laika spēki” attiecas uz brīnumiem, ko Dievs paveiks ticīgo labā nākotnē: augšāmcelšanās (Jņ 5:28, 29), mūsu miesas pārveidošana un mūžīgā dzīvība. Tomēr ticīgie sāk tos “baudīt” jau tagad. Viņi ir piedzīvojuši garīgu augšāmcelšanos (Kol 2:12, 13), atjaunotu prātu (Rm 12:2) un mūžīgu dzīvi Kristū (Jņ 5:24).

Iespējams, ka Pāvilam prātā bija tuksneša paaudze, kas piedzīvoja Dieva žēlastību un Viņa glābšanu. Tuksneša paaudze bija “saņēmusi gaismu” uguns stabā (Neh 9:12, 19; Ps 105:39), baudījusi debesu mannas dāvanu (2Moz 16:15), piedzīvojusi Svēto Garu (Neh 9:20), baudījusi “labo Dieva vārdu” (Joz 21:45) un “nākamā laika spēkus” “zīmēs un brīnumos”, kas tika veikti viņu atbrīvošanā no Ēģiptes (Apd 7:36). Pāvils tomēr norāda: tieši tāpat kā tuksneša paaudze atkrita no Dieva, neskatoties uz šiem pierādījumiem (4Moz 14:1–35), Vēstules ebrejiem lasītāji bija briesmās izdarīt to pašu, neskatoties uz visiem Dieva labvēlības pierādījumiem, ko viņi baudīja.

Kāda ir bijusi jūsu personīgā pieredze jautājumos, kas apskatīti šajos Vēstules ebrejiem pantos? Piemēram, kā jūs esat piedzīvojuši gaismas saņemšanu, par šeit ko runāts?

Neiespējami atjaunot

Salīdzini Ebr 6:4–6, Mt 16:24, Rm 6:6, Gal 2:20, Gal 5:24 un Gal 6:14. Ko šis salīdzinājums stāsta par to, ko nozīmē sist Kristu krustā? _____

Grieķu teksta oriģināls uzsver vārdu “neiespējami”. Dievam ir neiespējami atgriezt tos, kas ir “atkrituši”, jo “tie sev Dieva Dēlu sit krustā” (Ebr 6:6). Pāvils grib uzsvērt, ka nav cita glābšanas ceļa kā vien Kristus (Apd 4:12). Glābšana ar citiem līdzekļiem ir tikpat neiespējama kā “Dievam .. melot” (Ebr 6:18) vai patikt Dievam “bez ticības” (Ebr 11:6). Sist no jauna Dieva Dēlu krustā ir tēlains izteiciens, mēģinot aprakstīt kaut ko, kas notiek personīgās attiecībās starp Jēzu un ticīgo.

Kad reliģiskie vadītāji sita Jēzu krustā, viņi to darīja tāpēc, ka Jēzus radīja draudus viņu varai un autonomijai. Tādējādi viņi cerēja iznīcināt Jēzu kā cilvēku un atbrīvoties no spēcīga un bīstama ienaidnieka. Līdzīgi evaņģēlijs izaicina cilvēka pašnoteikšanos un sevis pārvaldību visfundamentālākajā līmenī. Kristīgās dzīves būtība ir ņemt krustu un sevi aizliegt (Mt 16:24). Tas nozīmē sist krustā “pasauli” (Gal 6:14), “vecu cilvēku” (Rm 6:6) un “miesu līdz ar kaislībām un iekārošanām” (Gal 5:24). Kristīgās dzīves mērķis ir doties zināmā nāvē. Ja mēs nepiedzīvojam šo sava “es” nāvi, mēs nevaram saņemt jauno dzīvību, ko Dievs mums grib dot (Rm 6:1–11).

Cīņa starp Jēzu un savu “es” ir cīņa līdz nāvei (Rm 8:7, 8; Gal 5:17). Tā ir grūta cīņa, ko nevar izcīnīt uzreiz. Šie panti neattiecas uz cilvēku, kas reizēm zaudē kaujā pret “vecu cilvēku” un “miesu”. Šis grēks attiecas uz cilvēku, kas, piedzīvojis patiesu glābšanu un visu, kas ar to saistīts (Ebr 6:4, 5), nolemj, ka Jēzus ir apdraudējums dzīvei, ko viņš vēlas dzīvot, un iznīcina savas attiecības ar Viņu. Tas ir, kamēr cilvēks pilnībā neizvēlas novērsties no Kristus, vēl joprojām pastāv glābšanas cerība.

Ko nozīmē mirt savam “es”, ņemt “krustu”? Kas ir tas, ko tev ir visgrūtāk nodot Kristus pārvaldībā? _____

Neatliek vairs upuris par grēkiem

Brīdinājums Ebr 6:4–6 ir ļoti līdzīgs brīdinājumam, kas atrodams Ebr 10:26–29. Pāvils paskaidro, ka Jēzus upura atmešana atstās lasītājus bez jebkādam grēku piedošanas iespējām, jo bez Jēzus nav citu līdzekļu piedošanai (Ebr 10:1–14).

Izlasī Ebr 10:26–29. Kādos trīs veidos autors apraksta grēku, ko nevar piedot? _____

Autors nepasaka, ka nav salīdzināšanas nevienam grēkam, kas ir izdarīts pēc patiesības atziņas saņemšanas. Dievs ir iecēlis Jēzu kā mūsu Aizstāvi (1Jņ 2:1). Pateicoties Viņam, mums ir grēku piedošana (1Jņ 1:9). Grēks, par ko nav upura vai salīdzināšanas, ir Dieva Dēla mīšana ar kājām, derības asiņu apgānīšana un Svētā Gara nievāšana (Ebr 10:29). Pārskatīsim šo izteicienu nozīmi.

Izteiciens “Dieva Dēlu minis kājām” (Ebr 10:29) apraksta Jēzus valdīšanas atmešanu. Tituls “Dieva Dēls” atgādina klausītājiem, ka Dievs ir iecēlis Jēzu pie Savas labās rokas un apsolījis padarīt Viņa ienaidniekus par “kāju pameslu” (Ebr 1:13, sk. arī Ebr 1:5–12, 14). Jēzus mīšana ar kājām ietver to, ka atkritušais ir izturējies pret Jēzu kā pret ienaidnieku. Vēstules argumentu kontekstā (Ebr 1:13) varētu norādīt, ka, ciktāl runa ir par atkritēja dzīvi, Jēzus ir norauts no troņa (ko tagad aizņem pats atkritējs) un nolikts kā kāju pamesls. Tieši to Lucifers gribēja panākt Debesīs (Jes 14:12–14), un to pašu “bezdievīgie” mēģinās darīt nākotnē (2tes 2:3, 4).

Izteiciens “derības asinis .. turējis par nesvētām” attiecas uz Jēzus upura atmešanu (Ebr 9:15–22). Tas norāda, ka Jēzus asinis ir zaudējušas šķīstījošo spēku.

Izteiciens “žēlastības Garu nievājis” ir ļoti spēcīgs. Grieķu termins “enybrisas” (“ievainot”, “apvainot”) ietver pašlepnuma atklāšanos, kas saistīta ar “nekaunību” vai “augstprātību”. Šis jēdziens ir krasā pretstatā Svētā Gara kā “žēlastības Gara” aprakstam. Tas ietver to, ka atkritējs uz Dieva žēlastības piedāvājumu ir atbildējis ar apvainojumu.

Atkritušais ir neaizsargātā pozīcijā. Viņš atmet Jēzu, Viņa upuri un Svēto Garu.

Labākas lietas

Pēc spēcīgiem un sirsnīgiem brīdinājumiem Ebr 6:4–8 Pāvils izsaka pārlicību, ka lasītāji nav ne atkrituši no Dēla, ne arī to darīs nākotnē. Viņš tic, ka klausītāji pieņems brīdinājumu un nesīs atbilstošus augļus. Viņi ir kā “zeme”, ko Dievs kopj un kas dod augļus, kādus Viņš sagaida. Šie cilvēki saņems svētības no Dieva (Ebr 6:7), kas ir “glābšana” (Ebr 6:9).

Izlasi Ebr 6:9–12. Uzskaiti labās lietas, ko klausītāji bija darījuši un turpina darīt, un paskaidrojiet, ko tās nozīmē. _____

Kalpojot svētajiem, ticīgie parāda savu mīlestību pret Dieva “vārdu”, tas ir, pret pašu Dievu. Tie nav atsevišķi darbi pagātnē, bet pastāvīga rīcība, kas sniedzas līdz pat tagadnei. Izņēmuma kārtā darīti darbi neatklāj cilvēka patieso raksturu. Spēcīgākie pierādījumi mīlestībai uz Dievu ir nevis “religiski” darbi kā tādi, bet mīlestības darbi pret līdzcilvēkiem, īpaši pret neaizsargātākajiem (Mt 10:42, Mt 25:31–46). Tādējādi Pāvils mudina ticīgos “neaizmirst” darīt labu (Ebr 13:2, 16).

Izlasi Ebr 6:12. Tas brīdina nekļūt “kūtriem”, kas raksturīgs tiem, kas neiegūst briedumu un kam draud atkrišana (Ebr 5:11, Ebr 6:12). Cerība netiek uzturēta dzīva ar intelektuāliem ticības vingrinājumiem, bet ticībā, kas izpaužas mīlestības darbos (Rm 13:8–10).

Pāvils grib, lai lasītāji atdarina tos, kas ticībā un pacietībā ir iemantojuši apsolījumus. Viņš jau ir atklājis tuksneša paaudzi kā negatīvu piemēru tam, kā ticības un neatlaidības trūkuma dēļ neiemantot apsolīto. Tad viņš runā par Ābrahāmu (Ebr 6:13–15) kā paraugu, kas “ticībā un pacietībā” ir mantojis apsolījumus. Pozitīvo piemēru saraksts ir pagarināts ar ticības varoņiem Ebr 11. nodaļā un sasniedz kulmināciju Ebr 12. nodaļā ar Jēzu kā vislielāko ticības un pacietības paraugu (Ebr 12:1–4). Atkl 14:12 ticība, pacietība un baušļu ievērošana ir pēdējo dienu svēto raksturojums.

Reizēm mums ir jāizsaka brīdinājuma vārdi tiem, ko mēs mīlam. Ko mēs varam mācīties no apustuļa jautājumā par citu brīdināšanu un iedrošināšanu? _____

Jēzus – dvēseles Enkurs

Pāvils ar brīnišķīgu, pacilājošu Kristus iemiesošanās apliecinājumu aizved līdz kulminācijai savu brīdinājumu pret atkrišanu un iedrošinājumu mīlēt un ticēt.

Izlasi Ebr 6:17–20. Kā Dievs garantē mums Savus apsolījumus? _____

Dievs garantē Savus mums dotos apsolījumus vairākos veidos. Saskaņā ar Rakstiem, Dieva zvērests Ābrahāmam un Dāvidam kļuva par augstāko pamatu paļāvībai uz Dieva nezūdošo labvēlību pret Israēlu. Kad Mozus centās nodrošināt Israēlam Dieva piedošanu pēc atkrišanas ar zelta teļu, viņš atsaucās uz Dieva zvērestu Ābrahāmam (sk. 2Moz 32:11–14, 1Moz 22:16–18). Šī lūguma spēks bija tas, ka Dieva zvērests ir negrozāms (Rm 9:4; Rm 11:28, 29).

Tāpat arī tad, kad dziesminieks iestājās Dieva priekšā par Israēlu, viņš balstījās uz Dāvidam doto Dieva zvērestu. Dievs bija teicis: “Savu žēlastību Es viņam neatraušu, nedz liegšu Savu uzticību. Savu derību Es nepadarišu par neesošu, nedz grozīšu to, kas nācis pār manām lūpām. Reiz pār visām reizēm Es esmu pie Sava svētuma zvērējis – un nekad nemelošu Dāvidam – viņa dzimums pastāvēs mūžīgi, un viņa tronis būs kā saule Manā priekšā” (Ps 89:34–37). Saskaņā ar Jauno Derību, abi zvēresti tika piepildīti Jēzū, Ābrahāma sēklā, kas ir pacēlies Debesīs un apsēdies uz Dāvida troņa (Gal 3:13–16; Lk 1:31–33, 54, 55).

Otrkārt, Dievs ir garantējis Savu mums doto apsolījumu ar Jēzus apsēšanos pie Viņa labās rokas. Jēzus augšāmcelšanās mērķis ir apsolījuma apstiprinājums, jo Jēzus ir pacēlies Debesīs kā mūsu “ceļvedis” (Ebr 6:20). Tādējādi debesbraukšana atklāj mums Dieva glābšanas garantiju. Dievs vadīja Jēzu godībā caur “nāves ciešanām”, lai Viņš varētu vest “daudz bērnu .. uz godību” (Ebr 2:9, 10). Jēzus klātbūtne Tēva priekšā ir “dvēseles enkurs” (Ebr 6:19), kas ir nostiprināts pie Dieva troņa. Saistībā ar Dieva doto apsolījumu Jēzū uz spēles likts Viņa kā valdnieka gods. Kāda gan garantija mums vēl ir vajadzīga?!

Ko tu izjūti, domājot par to, ka Dievs tev ir devis zvērestu? Kāpēc šai domai vien vajadzētu palīdzēt dot tev pārlicību par glābšanu, pat ja tu jūties nevērtīgs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Mīļotais Jānis” (539.–545. lpp.), grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Jūda” (716.–722. lpp.).

“Karš pret paša ‘es’ ir vislielākā kauja, kāda jebkad ir izcīnīta. Sevis pakļaušana, visa nodošana Dieva gribai prasa cīņu; bet dvēselei ir jāpadodas Dievam, pirms tā var tikt atjaunota svētumā.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus” 43. lpp.)

“Jānis ilgojās kļūt līdzīgs Jēzum, un Kristus pārveidojošās mīlestības ietekmē viņš kļuva lēnprātīgs un pazemīgs. Paša “es” bija paslēpts Jēzū. Vairāk nekā visi viņa biedri Jānis nodeva sevi šīs brīnišķās dzīvības spēkam. [..]

Jāņa dziļā mīlestība uz Kristu bija tā, kas lika viņam vienmēr ilgoties būt Viņa tuvumā. Glābējs mīlēja visus divpadsmit, bet Jānim bija visuzņēmīgākais gars. Viņš bija jaunāks par pārējiem un ar bērnam līdzīgu uzticību atvēra savu sirdi Jēzum. Tādējādi viņš baudīja lielāku līdzjūtību no Kristus, un ar viņa starpniecību Pestītāja visdziļākās garīgās mācības tika nodotas tautai. [..]

Svētuma skaistums, kas bija pārvērtis viņu, staroja no viņa sejas. Pielūgsmē un mīlestībā viņš uzlūkoja Pestītāju, līdz līdzība Kristum un sadraudzība ar Viņu kļuva par viņa vienīgajām vēlmēm un viņa raksturā atspoguļojās Meistara raksturs.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 544., 545. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Mīļotā mācekļa Jāņa un Jūdas Iskariota dzīve parāda svarīgu pretstatu. Kad Jēzus redzēja Jāni un viņa brāli, Viņš tos nosauca par pērkona dēliem. Jānim bija lieli trūkumi. Jūdam arī bija trūkumi, bet tie nebija lielāki vai nopietnāki kā Jānim. Kāpēc Jānis tika pārveidots pēc Jēzus līdzības, bet Jūda izdarīja grēku pret Svēto Garu? Kur bija atšķirība?

2. Jēzus aicina ticīgos ņemt savu krustu un sekot Viņam. Kāda ir atšķirība starp krusta nešanu un ļaunprātīgai izmantošanai?

3. Kāpēc Dievs prasa pilnīgu mūsu dzīves nodošanu Viņam? Kāda ir atšķirība starp brīvo gribu un glābšanu?